

Divoká plavba

Napsal uživatel Jan Frána - Hafran
Čtvrtek, 19 Duben 2012 23:09

„Zaber a pak přitáhni,“ křičel na mě Flint, ve snaze přeřvat kravál, kterej dělaly peřeje kolem nás. Sobotnice byla rozvodněná a řítla se svým úzkým údolím jak Šanghajskej expres. A my s ní. Seděl jsem v Pálavě Princezna na háčku, Flint na kormidle a oba jsme měli plný ruce práce s odrážením šutrů a kličkováním mezi nima, do toho jsme každou chvíli zalehávali do lodě před lávkama a kládama přes potok. Ostatním se vedlo podobně. Na laminátce, pokřtěný Kikina, zápasil Česnek s Vejrem na háku, kousek za nima srdnatě pádloval Hároš na kajaku Hurikán, druhej kajak jménem Ropucha řídil Hastrman.

Celý to byl Hárošovo nápad. Ten starej vodák přišel jednoho dne s myšlenkou, že jestli chceme opravdu poznat romantiku průkopníků drsnýho severu, musíme zažít pocity zlatokopů, rvoucích se s divokýma aljašskýma řekama. Nechali jsme se ukecat. Byl březen, na březích Sobotnice ležel ještě sníh, kterej přímo před očima tál a posiloval už tak prudkej tok potoka. Vypluli jsme od Novýho mlejna, od silnice z Metodějů do Radostína a hned od začátku to jelo jako po másle. „Lávkááááá,“ ozval se před náma jakot Hároše, když jsme míjeli trampskej kemp s boudou na Špinavce. Měli jsme to tak akorát zalehnout do lodi a pak už jenom pozorovat konstrukci ze spodu, což se jenom tak našinci nepoštěstí. Ale na nějaký kochání stejně čas nebyl, hned za lávkou byla zatáčka prudce vlevo a voda pak padala rychle dolů kamenitým korytem, se skálou na pravoboku. Hárošovo Hurikán už byl vepředu a zmizel nám za zatáčkou.

„Bacha, bude tam jez,“ křičel na něj Česnek z Kikiny, která se za lávkou prosmýkla před nás. Jazyk nás vcucnul za nima do další zatáčky a už jsme je viděli, jak zuřivě pádlujou napříč proudem ke břehu. Stihli to tak akorát před kládou, která ležela sotva patnáct centňáků nad vodou a na který visel Hároš. Zoufale se držel rukama i zubama, který měl zahryznutý do kůry. Využili jsem Kikiny jako nárazníku a odrazili Princeznu od její zádě směrem ke břehu. Vyskočil jsem z lodi a chytil ji za příď, Flint mezitím chytal Hastrmanovu Ropuchu, která se do toho zmatku vřítla jako poslední. Vydal jsem se na pomoc Hárošovi, ale Česnek už mu klackem rozevíral čelisti a spolu s Vejrem ho vyprošťovali ze stromu. Za chvíli jsme už všichni byli na břehu a přetahovali lodě.

„Hlavně, že mi hlásíš jez, když je tady kláda,“ prskal Hároš kůru a lišejník a díval se vyčítavě na Česneka.

„O kládě jsem nevěděl, ale ten jez je tady, po sto metrech,“ hájil se.

Šli jsme se na něj podívat. Byl sotva půl metru vysokej s dřevěnou korunou v jejímž prostředku byla doura, která tvořila pohodovou šlajsníčku končící v peřejkách pod jezem. Prostě k nakousnutí.

„Super,“ jásal jsem při tom pohledu, „jedem jako první, vy nás vyfotíte, pak přistanem a já vyblejsknu vás. Budou akční fotky, ty se budou v kronice vyjímat!“

Divoká plavba

Napsal uživatel Jan Frána - Hafran
Čtvrtek, 19 Duben 2012 23:09

Vrazil jsem foťák Hárošovi, hupli jsme s Flintem do lodi a najížděli na jez. Sjet ho, stejně jako peřeje pod ním, nebyl žádný problém. Ten nastal při přistávání. Jak jsem slíbil, chtěli jsme přistát a vyfotit průjezd zbylých lodí. Proud byl ale dost rychlejší, takže když Flint namířil před Princeznu ke břehu, voda nás kousek snesla a špičku nám zapíchla do změti kořenů trčících nad vodu. Tam se před zachytila. Pokusil jsem se pádlem od břehu odrazit, ale zabodlo se do měkký hlíny a měl jsem co dělat ho dostat ven. Proud nám vzal zád' a postavil nás napříč korytem. O vteřinu později už jsme plavali ve vodě, i když tam bylo sotva po kolena. Flint chytil loď a já pronásledoval odplouvající loďák. Do toho radostně na břehu křepčil Hároš, fotil jako o život a hulákal: „Úžasný akční fotky, to vám bude každé závidět.“

Hodil jsem po něm loďák, kterej jsem konečně vylovil a vyšplhal se z tý ledárny.

Hároš mi předal foťák a odklusal ke svému kajaku. Všechny další lodě projely bez problémů, taky díky tomu, že nemusely přistávat. Vylili jsme vodu z naší kocábky, baflí pádla a jeli za nima.

Další lávka nás čekala u Noháčovo mlejna, dala se tak tak podjet, zleva se hned z ní vlejval zvednutý Radostínskej potok, a kousíček za soutokem prudká zatáčka vpravo s převislou skálou nalevo. Měli jsme plný pádla práce. Dalších pár kiláků byla jedna velká peřej až k Lukýnu, kde je silniční most. Břehy jsme měli v tý rychlosti rozmazaný, ale bylo hrozně zajímavý, jak to údolí Sobotnice vypadá z vody úplně jinak, než ze břehů. A to jsme ho už mockrát prořapali pěšky! U mostu na Lukýnu jsme si dali pauzičku.

„Tamhle dole bacha, vlejvá se tam Zmijovka,“ upozorňoval nás Flint, „kope to tam.“

„Pozor na její jedovatej jazyk!“ varoval temně Hároš.

Osvěžení grogem jsme vypluli. Natěšenej Hároš jako první, kousek za ním Kikina, pak naše Princezna a eskadru uzavíral Hastrman na Ropuše.

Sjížděli jsme k soutoku a najednou Flint povídá: „Hele, co blbnou?“

Vůbec jsem si nevšiml, jak se to stalo, ale ve vodě přede mnou byla převrácená loď a kolem se cachtali Česnek a Vejr. Koukali jsme po nich a přestali dávat pozor na ten přítok, kterej to celý způsobil. Dal o sobě razantně vědět. Bylo to, jako kdyby nám do dna kopnul mořskej kůň, nebo nás nabral ocasem vorvaň. Zase jsem byli ve vodě. Jak nás tak proud odnášel, na jednom kořeni jsme viděli Hároše, kterej visel za jednu ruku a druhou držel kajak. Pak se kolem nás prohnal Hastrman, kterej jako jedinej ustál soutok bez pohromy.

„Je to vůbec zdravý, takhle se na jaře koupat?“ pochechtával se nám, „ale zase, když vás to baví, já klidně počkám.“

„Počkej, taky na tebe dojde,“ syčel na břeh se drápající Česnek, „a jestli ne, tak tě tam osobně vyklopím!“

„Zapomeň na to, že bych se udělal! My, co to umíme, nemáme takový koupele zapotřebí. A léčit si svoje mindráky agresivitou je zbabělý,“ odpověděl Hastrman a prudce zabral pádlem, aby ujel před Kikinou, která se na něj řítila, protože její posádka si očividně hodlala vyléčit mindrák.

Jelo se dál. Neujeli jsme ani kilometr a přišla další pohroma. Byli jsme v tý době na špici a před náma se objevila kláda, tak půl metru na vodou, hned za ní velkej šutr uprostřed řeky. Podjeli jsem ten klacek a před kamenem to vzali prudce vlevo. A to byla chyba, protože hned za ním na levý straně se objevila hromada roští přímo v proudnici, zatímco pravá strana byla průjezdná.

Zkusili jsme to ještě přepádlavat, ale už nebyl čas a tak nezbejvalo, než dobrovolně opustit loď dřív, než ji s námi proud převrátí. Oba jsem naráz vyskočili a díky tomu jsme dokázali věc, o který jsem si myslel, že je nemožná. Potopili jsme nafukovačku! Jak jsme totiž vyskakovali, naklonila se na bok a proud ji zalil a stáhnul dolů pod roští. Šla ke dnu líp než Titanic. Ven nás jí tahalo všech šest, ale bez šance. Nakonec mi nezbylo, než se v tý svěží jarní vodě potopit, pod

Divoká plavba

Napsal uživatel Jan Frána - Hafran
Čtvrtek, 19 Duben 2012 23:09

vodou nahmatat ventily, vypustit ji a pak mezi roštím protáhnout. Začínal jsem toho mít dost, ale do cíle nám ještě kus cesty zbýval.

„Potápění je dneska hodně populární. Viděl jsi tam dole nějaký korály?“ neodpustil si Hastrman špičkování, když viděl že jsem grogy a na nějakou fyzickou útok nemám energii.

„Ne, ale je tam dole spousta utopených kajakářů, co měli blbý kecy,“ vzmohl jsem se na, ne moc vtipnou, odpověď.

Silou vůle jsem se dokopal nasednout do lodě, kterou kluci mezitím dofoukli a s Flintem tentokrát na háčku se pokračovalo. Jeli jsme trochu nakloněni, v levém válci byla voda. Nový překvapení, tentokrát na Hárošovo účet, nám Sobotnice připravila za další zatáčkou. Další strom ležel ve vodě, tentokrát těsně pod hladinou.

„To přejedem,“ křičel Hároš a zuřivě pádlem tepal vodu, aby nabral rychlost.

„Ty vole, to nepůjde, je to vysoký,“ zařval tak dva metry před překážkou a pokoušel se zabrzdít. Marně! Voda ho vzala, surově třískla s Hurikánem o kládu a otočila ho dnem vzhůru. Hároš zmizel v pod vodou! Během několika vteřin jsme byli s Flintem zase ve vodě a snažili se zoufale vytáhnout kajak i s Hárošem na vzduch. Až po několika desítkách vteřin jsem si všiml, že zachraňovaný už vesele krauluje dál po proudu a mává nám. Spad nám kámen ze srdce, kajak jsme pod vodou podstrčili pod tím stromem a pustili ho za Hárošem, ať si ho chytí sám, když nás tak vyděsil. Když jsme ho dojeli, pořád se ještě zubil:

„To je v pohodě, vůbec nic to nebylo!“

„To bych neřek,“ podotknul Vejr, „máš na hlavě hlínu!“

Pak už se charakter potoka měnil, zmizely peřeje, voda se zpomalila a přibylo meandrů. Plavba se chýlila ke konci a bylo na čase, protože většina z nás už sotva udržela pádlo, Princezna jela nakloněná kvůli vodě ve válci, do Kikiny teklo asi šesti dírama a i na plastovém Hurikánu přibylo pár hlubokých šrámů. Jenom ten mrzák Hastrman byl pořád bez úhony, když nepočítáme pár oděrek na Ropuše a pádlu. Ale osud chtěl, že to tak nemělo zůstat.

Půl kilometru od cíle jsme vletěli do meandru, kterej na chvíli obracel tok Sobotnice do protisměru a vzápětí zase zpátky. Na hladině se dělaly kvěťáky, jak volský hlavy, a půl metru od břehu na výjezdu z meandru byl pařez, následovanej barikádou z naplavených stromů a křovisek. Vjížděli jsme tam tentokrát jak třetí. Tou dobou byl už Hároš s lodí pevně zapasovanej mezi břeh a pařez a soukal se ven, u protějšího břehu se za kořeny drželi Česnek a Vejrem a snažili se vytáhnout se i s lodí na břeh. Nám se povedlo špičkou šfouchnout Hárošovi do zádě a najet na ten pařez. Zůstali jsme stát s uvízlou lodí a v klidu čekali, až se vyškrábe z ven a my budeme moct na břeh za ním. Tou dobou i Česnek s Vejrem už byli bezpečně na suchu a uvazovali loď. Poslední tam vletěl Hastrman. Prudkým odrazem využil Princeznu jako airbag, stočil se napříč proudem, špička se mu zachytila za uvázanou Kikinu a konečně i on šel do studenýho živlu. Ropucha hlavou dolů dojela k barikádě a tam vyskočila nahoru. Samozřejmě prázdná. Koukali jsme na vodu, ale Hastrman se pořád nevynořoval.

„Co budeme dělat?“ zeptal se Flint.

„Napočítáme do 30 vteřin,“ lakonicky odvětil Hároš.

„A pak pro něj skočíme?“

„Blbneš? Do takový ledárny?“ pohoršil se Hároš, „tam už mě nikdo nedostane. Budeme počítat dál!“

Hastrman se vynořil skoro po minutě, pomohli jsme mu na břeh a začali mu vracet všechny ty jeho poznámky, kterejma nás častoval při našich koupelích.

Neodpovídal, pouličil oči a vypadalo to, že nemůže popadnout dech. Bouchli jsme ho s chutí do zad. Začal se kuckat a zrudnul v obličejí.

Divoká plavba

Napsal uživatel Jan Frána - Hafran
Čtvrtek, 19 Duben 2012 23:09

„Bude blejt,“ upozornil Česnek, kterej mezitím s Vejrem přešel pod meandrem na náš břeh. Reflexivně jsme udělali všichni krok vzad. Hastrman už měl oči vypoulený tak, že by z fleku mohl hrát vodníka, nebejt jeho červeno fialový barvy v obličejí. Potom se mu něco začalo sunout krkem nahoru. Začal se dávit.

„On tam snad spolknul rybu,“ šokovaně to komentoval Česnek a s mohutným rozmachem uhodil nešťastníka do zad. Ten zhluboka heknul a k nohám nám něco dopadlo. Nebyla to ryba. Bylo to růžový, oslizlý, třáslo se to zimou a mělo to křídla. Na zemi před náma ležel andělíček, kterýho tam dole, pod vodou, Hastrman spolknul.